

1210.196

БИБЛИОТЕКА
ВН

54

ВАЕНЬ БФИНУЕВИЙ

В И Ч
 КХАЛНН

466101923.

Ирисебете.

И И Ч К О Х А И И Я

Окладинну до цієї книжки виконав як автолітографію
мистець-графік

РОБЕРТ ЛІСОВСЬКИЙ.

КНИЖКИ

ТОГО САМОГО АВТОРА

П О Е З І І :

В ПРИТВОРІ ХРАМУ. Поезії. Нижня перша, 1919

НІЧ КОХАННЯ. Сонети. Львів 1923. „Молочний Шлах“.

П Е Р Е К Л А Д :

ДВАНАЦЯТЬ. Поема Олександра Блока. Львів 1923.
„Нова Культура“.

Г О Т У Є Т Ь С Я :

ТАЙНА ТАНЦЮ. Поезій книжка друга

12

ВАСИЛЬ БОБИНСЬКИЙ

V — *Bobinskij*

И И Ч К О Х А Н Н Я

СОВЕТЫ

1 9 2 3

ИЗДАТЕЛЬСТВО

„МОЛОЧНИЙ ИНТЕР“

Л Ъ В І В — 1 9 2 3

I 216.196

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001004638815

1969 K 120/66

I.

Що я люблю, люблю Тебе безмежно,
Все глядану та вічно недостежну,
Сказав мені той став зеленоводен,
Що в нім мій зір, сочистих барв голоден,

Узрів Тебе розкішно-безодежну,
Простягнуту на зелень прибережну.
Сказав мені той день нових народин,
Що я Тебе забути вже не годен.

Що з уст Твоїх почую любі речі,
Що скрань мою візьмеш в долоні вірні,
Що в дійсність мрія зміниться невловна, —

Про це якось мені сказали ввечір
Ті в синяві небесній надвечірній
Баранчики, як кучерява вовна.

II.

Баранчики, як кучерява вовна,
Пасе чабан з трубою золотою.
На їх левади крилами спокою
Пливе моя молитва тихомовна.

І ось ущерть розсяяна тоскою
До святости — моя душа гріховна.
Моя душа — стидких пороків повна —
Ізнов стає несплямлено святою.

Зів'ялий день екстазом занімілим
Крізь сумерки поніс на захід — схід.
Мої думки цілують тихо світ

І відпливають шелестом несмілим...
І ось уже в волосожарний килим
Золоторунно виткали блакит.

III

Золоторунно виткали блакиті
І жмурять вії променистоокі.
„Добраніч вам, добраніч, одинокі
Товаришки моїх хлопячих літ!“

Шуршать за мною тихі босі кроки
Ніжок рожевих, як вишневий цвіт.
„Ах, циті, не зрадьте нас, золотоокі.
Прижмурте очі, не дивіться, спіть!“

В садку щебече соловейко-спатко...
Блудні мавки крадуться через пліт,
Смішки прядуть і заглядають в хатку...

Моя рука голубить м'якко, ніжно
Твоїх грудей голубку білосніжну —
...І з уст Твоїх я пю солодкий мід.

IV.

Із уст Твоїх я пю солодкий мід
Із уст Твоїх, що повні та червоні.
Ключ ласк райських в Твоім перловім лоні.
Та Ти: Ні... ні... Повіки плющить стид.

На небі місяць ревнощами зблід
І сріблом сипле на Твої долоні.
Із уст Твоїх, що повні та червоні,
Із уст Твоїх я пю солодкий мід.

Як шовк м'яккі Твої діточі руки
Відторкують мене з німим докором
Та серце стука, як у лісі жовна.

„Скажи, чого серденько: туки-туки?“
Пашать щічки. Пашить на личку сором.
...І грає кров, як музика любовна.

V

І грає кров, як музика любовна,
Прощальну пісню лебединих стад.
Не повернуть дівочих літ назад.
Не ждати в друге молодих розмов нам.

Нехай же линуть до спокійних хат
Дрімота й сон, — і їх рука покровна
Хай черпає сухі сон-трави з човна
І в вічі сіє запах рут і мят.

Вони вже тут... І Ти вже тихо спиш...
І лиш часом здригнешся, затремтиш.
Така близька! Кохана. Рідна. Кровна.

Падуть у хлань жемчужини хвилини..
Тобі ж до уст лле п'янь безт'ямних вин
Небесна чаша — чарів ночі повна.

VI.

Небесна чаша — чарів ночі повна,
Налита вщерть божественним вином.
...Сповита сном, зрадливим майським сном
Струмкує пісня божевільномовна:

„Ти спиш, свята? Ти спиш, невинно-кровна?
Пливе... пливе мінливих струй руслом
За золотим ігорливим веслом
Для нашого безкормильного човна...“

Зітхає ніч. Голубить голі груди.
На крилах вітру пориви весінні
Милуються з розквіттям п'яних віт.

Ще мить — і в снах безкровних жертв не буде,
Лиш крик жаги в кривавому горінні
І Ти — палка, як зрий огнецвіт.

VII.

Гориш — палка, як ярий огнецвіт
О, будь моя! Я тужу за Тобою!
Спалю багаттям крови храм спокою,
Нехай горить, нехай палає світ.

Я жду, я прагну мільйони літ!
Невтишною, пекучою жагою
Палю сонця в погоні за Тобою,
Витручую планети з їх орбіт!

О, будь моя! Моя близька-далека..
Згори в південній тлі, мій сніг світанний..
Я — південь Твій, життя Твого спека!

...Моя рука, ядерна мов граніт,
Розв'язує Твій пояс зоретканний —
І Ти приймаєш те, що створить плід.

VIII.

Приймаєш те, з чого розквітне плід,
Плід вічної над змінним перемоги.
Ми — два щасливі, два прекрасні б́оги!
Ми — творимо новий могутній міт.

Тремтить рамен мязистий, дужий спліт.
Як змії випружені білі ноги.
Дрожать у лонах ритму судороги.
Горить розкішним болем огнецвіт.

У грудях серце стукотить, як молот.
А в лоні, там, глибоко в лоні — жар!
Уста співають з уст безтямний солод

І просять: Ще!... І світ летить до хмар...
...І там, де хмар країна шовкововна,
Німієш, мов задума молитовна.

ІХ.

Німієш, мов задума молитовна
Засіяного зерном чорнозему.
Ми з його вийшли, в його знов вростемо,
Ми — снів життя природі дань жертовна.

Символ, що тлінь оформлює в поемі ---
Ця ніжна плямка багрянисто-кровна
Пекучий біль і розкіш всезмістовна
Нествореного людського едему.

Звершився чин любовного причастя..
Нехай спливе на Тебе благодать
Плодючости і матернього щастя!

Мої думки трівожно та несміло
Довкола Тебе вються та пестять
Твоє жіноче таємниче тіло.

X.

Твоє жіноче таємниче тіло —
Могутній храм незбагнутих містерій.
Містичний пвіт — райських хоромів двері —
Приймають сімя, щоб на плід дозріло.

Твоє жіноче таємниче тіло —
Житейських тайн істочник животворний.
На цей чудний свій твір нерукотворний
Сама природа дивиться несміло...

А Ти прийшла в тюрму моїх страждань,
Поклала руки на зболілу скрань,
Устами стерла з віч прокляття втоми.

Прогнала в безвість примарні фантоми,
З очей осліплих викресала громи —
Саму себе мені принесла в дань

XI.

Саму себе мені принесла в дань,
Щоб передать в грядучі покоління —
З екстазного любовного зомління
Запалену життя нового грань.

Щоб круг нових бажань і почувань
Послати в світ поміж живі творіння —
Приймати долю, прями признанія:
Майбутніх днів тонку, невловну ткань.

Це — Ти і Я. Це — Я і Ти. Це — Ми
Сплетем той жмут промінних волокон
З одвічності в майбутність у безмежну.

З одвічного нічого, з царства тьми
Ти воплотиш мій молодечий сон
Самовідречено, беззастережно.

XII

Самовідречено, беззастережно
Пливеш тепер на плавнохвилях сну
В країну щастя всміхнено-ясну,
У царство мрій, в глибінь потойбережну..

Уста Твої, привабливо-бентежно
Розхилені, здрігаються зі сну...
Твою солодку ягідку грудну
Цілую я легенько, обережно.

Ще раз! І ще... І на моє плече
Присався довгий-довгий поцілунок,
Що очі тьмарить, що як жар пече...

І двов рук і ніг мене обвило...
І щось таке, як божевільний трунок.
В мойому серці струнно затремтіло.

XIII.

В мойому серці струнно затремтіло
Одно міцне жадання: Бути! Бути!
Врости, вплестись, пірнути, потонути
В Твоє жадливо випялене тіло.

Пести мене. Щоб серце обімліло.
Щоб трепетали мязів пишні скрути.
Дай пити з уст любовної отрути,
Щоб небо й пекло в жилах шаленіло

Невісто-любко. Пристрадна. Невинна.
Як голуб тиха. Як гадюка звинна.
В очах — молитва... В надрі лона — грань!

Пести мене так довго, так прекрасно,
Аж зазоріє в небі зорегасно
Проміння вчасних соняшних світань...

XIV.

Проміння вчасних соняшних світань
За обрій чорну пітьму ночі гонить.
В безкраях нив вже жайворонок дзвонить.
А Ти мені ще не сказала: Встань.

Мяккі обійми просять ще: Остань...
Чоло моє рука пестливо клонить
На білу грудь. На грудь Твою, що ронить
Платки палких, уриваних зітхань.

Долонями волосся ніжно гладиш.
Квітками уст, що повні та червоні,
Мене до п'яних поцілунків надиш...

Стривай, тривай; хвилино благословна!
...Чабан з небес пасе на Твоєму лоні
Баранчики, як кучерява вовна...

XV.

Баранчики, як кучерява вовна,
Золоторунно виткали блакит.
Із уст Твоїх я пю солодкий мід —
І грає кров, як музика любовна.

Небесна чаша — чарів ночі повна.
І Ти — палка, як ярий огнеціт, —
Приймаєш те, з чого розквітне плід,
Німієш мов задума молитовна.

Твоє жіноче таємниче тіло
Само себе мені принесло в дань
Самовідречено, беззастережно...

В мойому серці струнно затремтіло
Проміння вчасних соняшних світань:
Що я люблю, люблю Тебе безмежно!

О-
кладин-
ку відбито
в літографіч-
ному заведенні
М. Андрейчина, Львів.

Друковано в друкарні
Ставропигійського
Інст. під дир.
А. Яськова
у Льво-
ві.

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001004638815